

Věčná

1474-1
Sazeček Václ.
Lukavec 40
p. Lovosice

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník V. — Číslo 42

V Zateci dne 27. října 1950

Cena 3 Kčs

Československý říjen 1918

Říjen 1918 byl a provždy zůstane velkým měsícem československých dějin. Dne 14. října toho roku české dělnictvo v Praze otevřeně manifestovalo pro ustavení Československé republiky; 19. října představitel Slováků prohlásil v budapeštské sněmovně, že slovenský národ žádá, aby svobodně mohl rozhodnout o svém státním umístění a o svém poměru k ostatním národům; 28. října byla českým lidem v Praze vyhlášena Československá republika a dva dny později, 30. října 1918, deklarace představitelů slovenského národa, shromážděných v Turč. Sv. Martině prohlásila, že slovenský národ — uplatňuje po prvé ve svých dějinách právo sebeurčení — hlásí se do společné státní vlasti Čechů a Slováků.

Jak došlo k tomuto československému říjnu? V minulosti se u nás v souvislosti s 28. říjnem hlavní význam připisoval vynikajícím osobnostem, zahraničnímu odboji a argumentaci o právu historickém pro Čechy a právu přirozeném pro Slováky. Na druhé straně účast lidu a celého národa na vzniku republiky a jeho přípravě nebyla náležitě oceňována. Historickou pravdou však je, že k rozkladu starého Rakousko-Uherska a tím ke vzniku ČSR podstatně přispělo masové hnutí dělnictva, které od prvopočátku organizované formy své činnosti se dožadovalo spravedlivého rozřešení národnostní otázky a to už tehdy nikoliv, aby vznikl nový nacionální šovinismus, ale v duchu socialistického internacionalismu. Národnostní otázka nebyla ovšem jediným problémem, který bylo nutno řešit, stejně palčivé byly otázky hospodářské a sociální. Osvobození národní bez osvobození člověka od hospodářského vykořisťování a sociální bídby by bylo řešením jen polovičatým a zdrojem nových nesnází — tak soudil český a slovenský dělnický lid v r. 1918 a události pozdější mu daly plně za pravdu.

Silnou vzpruhou a konkrétní náplň dala hnutí českého a slovenského dělnictva za osvobození národní i sociální Velká říjnová socialistická revo-

Revoluční význam 28. října

Opravdová lidová tradice revolučního 28. října byla po desetiletí záměrně falšována. Vládnoucí buržoasie v předmnichovské republice měla přirozeně svrchovaný zájem na tom, aby se náš pracující lid vůbec nedověděl, jaké byly skutečné příčiny a síly, které umožnily vznik Československé republiky.

Historii však nelze nadlouho oklamat. Právě rok poté, kdy se celý svět mocně otřásl pod mohutným úderem Velké říjnové revoluce v Rusku, naplnilo se i politické ovzduší u nás, v Čechách, napětím, jehož výboj lidové vůle se projevil 14. října 1918. V tento den pod vlivem spontánní vůle pracujícího lidu, se otřásla panství monarchie a o 14 dní později se docela zřítlo. Ptejte se všech účastníků této slavné chvíle, kdo to tehdy byl, jenž se vyvalil do ulic a kdo provolal a uskutečnil Československou republiku jako přirozený důsledek hlasu, který k nám doléhal z dějinných událostí Říjnové revoluce. Pamětníci této chvíle vám poví, že to nebyli ti samolibí a komičtí „mužové 28. října“, jak o nich živě hovořila buržoasní legenda, ale český pracující lid, vedený příkladem Říjnové revoluce, jehož tužbou bylo uskutečnit ve svém státě veliké ideje socialismu.

Ale buržoasie již v prosinci 1920 krvavě potlačila — za pomoci zrádných reformistických vůdců — revoluční snahy dělnické třídy a nastoupila otevřenou cestu třídního útlatku

u národů porobených. První československou politickou ozvěnou této zásady Velké říjnové revoluce byla manifestace slovenského socialistického dělnictva v Lipt. Sv. Mikuláši dne 1. května 1918, dožadující se sebeurčovacího práva i pro Slováky. Všechny ostatní projevy českého i slovenského lidu za osvobození byly pak zřejmě pod jejím rostoucím vlivem, až vyvrcholily pomátného 28. října 1918. Ze sovětského října 1917 vyrůstaly tedy organicky a logicky československý říjen 1918.

a kapitalistického bezpráví. Buržoasie tak nejlépe dokázala, jak si podvodně přivlastňovala revoluční prapor 28. října. Kdo však bral vážně jeho odkaz a byl rozhodnut pro něj bojovat, to byla naše dělnická třída, vedená Komunistickou stranou Československa.

Nejlépe se to ukázalo po Mnichovu a v letech okupace. 28. říjen se znovu stává symbolem boje za svobodu proti fašistickým vetřelcům. A ve znamení tohoto symbolu náš pracující lid upevňuje i své vědomí nepřipustit, aby bylo znova zneužito 28. října, aby o osudu země opět rozhodovali ti, kteří předtím republiku začachrovali a zaprodali zahraničním imperialistům.

Tak se i stalo. Po osvobození naší vlasti Rudou armádou stal se tu pracující lid rozhodným činitelem. Odstranil od moci zrádnou buržoasii a uskutečnil dalekosáhlé revoluční přeměny v duchu těch myšlenek, které kdysi položil do základů republiky 28. říjen 1918. A po vítězném únoru 1948 věc národa zcela přechází do rukou lidu. Náš svobodný lid, vedený Komunistickou stranou Československa k socialismu, dává novou, revoluční náplň tradici 28. října a tento svůj národní svátek oslavuje s vědomím, že bez 7. listopadu 1917 nebylo by 28. října 1918.

u národů porobených. První československou politickou ozvěnou této zásady Velké říjnové revoluce byla manifestace slovenského socialistického dělnictva v Lipt. Sv. Mikuláši dne 1. května 1918, dožadující se sebeurčovacího práva i pro Slováky. Všechny ostatní projevy českého i slovenského lidu za osvobození byly pak zřejmě pod jejím rostoucím vlivem, až vyvrcholily pomátného 28. října 1918. Ze sovětského října 1917 vyrůstaly tedy organicky a logicky československý říjen 1918.

Den Spojených národů

Před pěti lety, dne 24. října 1945, vstoupila v platnost Charta Spojených národů, kterou dne 26. června 1945 podepsalo 50 národů, sdružených v Organizaci Spojených národů. Den 24. října byl prohlášen za Den Spojených národů a letošního roku byl oslaven po celém světě pod heslem „Mír nám i budoucím“. Toto heslo, zvolené k letošnímu Dnu Spojených národů má být výrazem touhy a vůle všech národů světa zajistit trvalý mír. Je však v přímém rozporu s činy a jednáním vládnoucích kruhů kapitalistických států, které pokrytecky hlásí mír, ale současně podporují zločinnou agresi amerických imperialistů v Koreji a samy se účastní válečného štvání proti Sovětskému svazu a zemím lidové demokracie. Veliké naděje, které národy světa vkládaly do Organizace Spojených národů, jejímž hlavním cílem bylo a je zachovat mezinárodní mír a bezpečnost, se po pěti letech trvání této organizace nespĺnily, naopak — dnes musí národy ve zvýšené míře bojovat o zachování míru a proti válečným přípravám imperialistů.

Od té doby, krátce po skončení druhé světové války, kdy se ukázalo, že americkým imperialistům se nepodařilo učinit z Organizace Spojených národů povolný nástroj jejich světovládné politiky, stali jsme se svědky prudkých útoků protidemokratického tábora proti samým základům Organizace Spojených národů. Byly to nezakryté útoky proti rovnoprávnosti národů, jednomyslnosti velmocí, neměšování do vnitřních záležitostí atd., a to nejen ve formě pokusů o revisi Charty, ale i přímým porušováním jejích ustanovení, obcházení jejích orgánů, jak ukazuje na př. t. zv. „malé shromáždění“, nebo obcházením Organizace samotné (Marschalův plán, Atlantický pakt a pod.). Americké návrhy, přednesené na letošním V. valném shromáždění OSN, které se zcela nepokrytě snaží omezit pravomoc Rady bezpečnosti a zbavit ji hlavní odpovědnosti za udržení míru, nemohou nechat již nikoho na pochybách, oč americkým imperialistům při tom jde. Činnost amerických zástupců v OSN je výrazem nynější politiky, kterou USA provádějí na mezinárodním poli a která má za cíl podkopat spolupráci mezi národy a jednostraně diktovat svou vůli jiným státům. Každému je zřejmé, že američtí zástupci v OSN chtějí využít většiny hlasů, kterou disponují na Valném shromáždění k projednání oněch resolucí, které by nemohli prosadit v Radě bezpečnosti. Chtějí prosadit pomocí hlasovací mašinerie ovládnout Organizaci Spojených národů a učinit z ní povolný nástroj své politiky k ovládnutí světa.

Proti této politice amerických imperialistů, spočívající v neustálém po-

rušování zásad Charty a zneužívání OSN k zastírání vlastních útočných cílů, stojí od počátku existence Organizace Spojených národů mírová politika Sovětského svazu, která hájí zásady mírové spolupráce mezi národy, vyhlášené Chartou Spojených národů. Iniciativní účast Sovětského svazu hrála rozhodující úlohu při vytvoření Organizace Spojených národů. Hodnocení významu a poslání Organizace Spojených národů podal po skončení první části Valného shromáždění OSN sám předseda Rady lidových komisařů J. V. Stalin v interviewu s dopisovatelem americké agentury Associated Press dne 23. března 1946, kdy řekl: „Organizaci Spojených národů přikládám velký význam, protože je vážným nástrojem pro ochranu a mezinárodní bezpečnost. Síla této mezinárodní organizace spočívá v tom, že se zakládá na základě rovnoprávnosti států a nikoliv na panství jedněch nad druhými. Když se Organizaci spojených národů podaří zachovat i nadále zásadu rovnoprávnosti, bude mít bezpodmínečně velkou, kladnou úlohu při zajištění všeobecného míru a bezpečnosti.“ Jak je vidět z těchto slov generalissima Stalina, sovětská politika a diplomacie od počátku vysoko oceňuje důležitost Organizace Spojených národů pro mírovou spolupráci mezi národy. Ve svém hodnocení Organizace Spojených národů zdůraznil soudruh Stalin důležitý předpoklad „zachovávat i nadále zásadu rovnoprávnosti“. Organizace spojených národů je sdružením rovnoprávných národů a nikoliv organizací, která by podle diktátu některých silných a mocných národů ovládala národy malé a slabé. Všechny dosavadní pokusy imperialistických mocností revidovat Chartu Spojených národů směřují k tomu, aby mohly zneužít Organizaci Spojených národů k ovládnutí světa a z rovnoprávných členských států OSN učinit

poslušné vasaly. Tyto snahy imperialistů po ovládnutí Organizace Spojených národů nemilosrdně odhalují sovětské státníci a diplomaté před očima celého světa a mají tak jejich plány zneužít této organizace na podporu jejich světovládných cílů.

A tak se Organizace Spojených národů stala v poslední době jedním z bojišť, na kterých se dnes odehrává životní zápas o mír, bezpečnost a spolupráci mezi národy. Proto se také k V. zasedání Valného shromáždění OSN soustřeďuje tak napjatá pozornost milionů prostých lidí v celém světě. Proto v Den Spojených národů pozvedly miliony lidí svůj hlas proti zločinným snahám imperialistů revidovat Chartu, podkopat základy Organizace Spojených národů a uvrhnout svět do nové války. Velmi výstižně poukázal vedoucí československé delegace na V. valném shromáždění OSN Viliam Široký ve svém projevu na odpovědnost Organizace Spojených národů před národy světa, když řekl: „Není možno přehlušit hlas obrovské většiny lidstva, která se vyslovila pro mír a proti válce. Toto mírové hnutí stamilionů lidí dobré vůle ve všech světadílech roste a mohutní. Organizaci Spojených národů se naskýtá možnost, aby sledováním politiky upevnění mezinárodní spolupráce a ochrany světového míru rozhodovala v plném souhlasu se světovým hnutím obránců míru, jehož základní mírotvorné požadavky jsou v plném souladu s návrhy obsaženými v prohlášení vlády SSSR.“ Ministr Viliam Široký zde velmi jasně vyjádřil smýšlení a vůli nejen všeho československého lidu, ale i všech mírumilovných lidí, kteří v letošním Den Spojených národů ještě hlasitěji a důrazněji volali k shromážděným delegátům na V. zasedání Valného shromáždění: „Odstraňte ze svých řad válečné štváče a zajistěte mír nám i budoucím!“

JZD ve Zvonovicích pokračuje na cestě k socialismu

Jednotné zemědělské družstvo ve Zvonovicích na Vyškovsku, jehož předsedou je volyňský Čech Vladimír Říha, provedlo již hospodářsko-technickou úpravu půdy a provádí skupinový osev v honech. To však není zdaleka vše, co družstvo plánuje. Současně se adaptují staré stáje, aby mohlo být započato se společným ustájením dobytka. Staré, tmavé a nevyhovující stáje mizí a na jejich místě vznikají nové, světlé a prostorné. Všude na staveništích leží hromady cihel, písku a jiného stavebního ma-

teriálu, mezi nimž se hemží stavební dělníci. JZD ale nečeká na úplné dokončení adaptací, nýbrž ještě před ukončením stavebních prací provádí společné ustájení hovězího dobytka. Pro ošetřování dobytka jsou již určeni pracovníci.

Nad tímto radostným vzruchem osvobozené práce ve prospěch celku vlaje okresní putovní vlajka, jejímž držitelem jsou Zvonovice. Jen vpřed, Zvonovičtí, nezústaňte na půli cesty, socialismus nám zajistí radostnou a šťastnou budoucnost!

Lidový agronom Říha.

Zprávy svazu

Upozornění býv. příslušníků čs. zahr. armády

Všechmy účastníky národního boje za osvobození upozorňujeme na výnos ministerstva financí č. 219/8477/50, kterým jsou osvobozeni od poplatků při přidělovém řízení konfiskovaných domků. Osoby, které tyto poplatky již zaplatily, necht se odvolají na tento výnos a žádají finanční referáty ONV o jejich vrácení.

Citovaný výměr byl uveřejněn ve sbírce oběžníků pro krajské národní výbory č. 26, pořadové číslo 398 ze dne 22. března 1950. Tento oběžník byl zaslán všem okresním národním výborům, a výnos je uveřejněn na straně 3.

Pozůstalosti po padlých příslušnících čs. zahraniční armády v SSSR

Na Svazu Čechů z Volyně v Žatci se nacházejí pozůstalosti (rodinné fotografie, dopisy, osobní doklady a j.) těchto padlých příslušníků čs. zahraniční armády z SSSR:

Voj. Josef Tomsa, nar. 1906, Špakov, voj. Vladimír Vejr, voj. Jaroslav Klobás, Hubinské Budky, ppor. Josef Balák, Jaroslav Šalda, 1920, Hájenka, Václav Červinka, 1897, Hlinsk, Osip Andruško, 1922, Stanislavčík, okr. Přemyšl, Alois Semera, 1913, voj. Rudolf Pščolka, Mikuláš Soukup, ppor. Alexej Semencov, voj. Antonín Jonáš, 1925, Závally-Mirohošť, voj. Konstantin Závadský, 1909, Senkevčivka, Josef Peručko, voj. Rostislav Albrecht, Boratín, voj. Viktor Heliks, Dubno, Josef Puciak, Rudolf Kozlík, 1923, Kupičov, Josef Hubený, Komárovka, Lvov, voj. Vladimír Stalmaščuk, voj. Vladimír Holec, syn Vladimíra, voj. Vlad. Holubíček, Malovaná, voj. Antonín Jesínek, 1911, Sklišč, voj. Jaroslav Valeš, 1915, Černý Les, čet. František Svrček, 1920, Modrá, rt. Jiří Janáček, Zdolbunov, 3. prap., Josef Nedbálek, syn Frant., 1919, Dlouhé Pole, voj. Alexandr Šneider, 1905, Počajev, voj. Antonín Řígl, syn Antonína, 1921, Kvasilov, voj. Vladimír Kikal, syn Josefa, 1907, Moldava II, voj. Valentin Ventura, syn Josefa, Dubno, voj. Miroslav Nosek, syn Adama, 1908, Hrušvice, voj. Miroslav Novák, syn Aloise, 1925, Kněhynky, voj. Jaroslav Kubelka, 1924, Mizoč, voj. Jaroslav Kozák, 1920, Lipiany, rt. Josef Mrázek, Český Straklov, voj. Jaroslav Holub, 1912,

Novo-Ivaniče, voj. Josef Krčma, syn Frant., 1919, Martinovka, voj. Vladislav Hába, 1914, Straklov, voj. Antonín Valeš, 1922, Černý Les, ppor. Mravec, voj. Josef Kajgr, 1914, Malovaná, voj. Antonín Horn, Kvasilov, voj. Josef Grindler, 1899, Mirohošť, voj. František Čapek, Luthardovka, Mikuláš Romanovský, syn Jana, 1909, Údnov u Lvova, Antonín Švígl, Čechohrad, svob. Vladimír Černoch, 1919, Straklov, voj. Josef Kozák, voj. Jaroslav Nájemník, Bakovce, voj. Vladimír Sibir, Dorohostaje, voj. Václav Šulc, voj. Václav Pilný, syn Alexandra, Ploska, ppor. Josef Umlauf, voj. Vladimír Chomický, 1911, Podlísky, voj. Antonín Šamánek, voj. Mikuláš Kolesnik, 1923, Dubna, voj. Roman Gersák, 1921, Karpijsk, voj. Jiří Cmur, syn Vasil, 1915 (Karp. Ukrajinec), voj. Jan Musil, 1913, Horodiště, voj. Vladimír Pavelka, Ulbárov, voj. Josef Lněniček, 1912, Sofijevka, voj. Gregor Mašek, 1926, Konstantin Novák, 1912, Omelany, voj. Antonín Hořenín, syn Vladimíra, Mirohošť, voj. Vladimír Kopta, syn Josefa, 1922, Krupá-Teremno, Vladimír Fiala, 1922, Podlísky, voj. Leonid Meruška, 1916, Olšanka, Žitomír, voj. Antonín Svítek, syn Josefa, 1912, Podhájce, voj. Petr Rak, svob. Karel Konečný, voj. Emil Lucký, voj. Antonín Šlégr, Mirohošť, voj. Václav Macák, Sofievka, voj. Antonín Kubizňák, syn Frant., 1926, Svatá, voj. Antonín Grunt, syn Václava, Semiduby, voj. Michal Lobur, 1917, Toruň, voj. Rudolf Kutrov, Kijev, Václav Rousek, 1913, Omelaník, ppor. Jiří Hrouda, 1921, Zdolbunov, Semen Šabajev, 1919, voj. Bohumil Šulc, 1922, Volkov, voj. Václav Rajn, voj. František Vrzal, Selice, svob. Isidor Vaněk, voj. Theodor Švejda, Komárovka u Brodů, voj. Mikuláš Styblík, České Dorostaje, voj. Theodor Mlavec, 1922, Nové Selice, voj. Vladimír Tuháček, 1914, Luck, voj. Jaroslav Kočka, 1921, Mstěšín, voj. Petr Platonovič, syn Jana, 1908, Odesa, voj. Vladimír Stárek, Peredily, Rovno, voj. Václav Květoň, 1923, Střední Háj u Klevaně, voj. Vladimír Macoun, 1897, Moldava, voj. Jiří Vasilek, syn Jaroslava, 1923, Boreml, des. Mikuláš Derzl, voj. Stanislav Poláček, syn Karla, Žitomír, voj. Alexandr Cimner, 1913, Sofijevka, voj. Václav Moravec, 1913, Palče, voj. Boris Pochožaj, 1924, Dubno, voj. Mikuláš Šakun, 1907, Baranoviče, voj. Herč Arnošt, Omelany, voj. Josef Krob, syn Josefa, 1916, Mlýnov, Alexandr Abrt.

Pozůstalí se mohou pro tyto věci přihlásit buď osobně, nebo písemně. V tomto druhém případě si uhradí výlohy spojené s odesláním.

Poradna svazu

Dotaz:

Ještě v roce 1946 jsem podal přihlášku válečných škod, které jsem utrpěl na Volyni. Podal jsem také žádost o poskytnutí zálohy. Dosud jsem nedostal nic. Budou zálohy vyplaceny?

Odpověď:

Úvěr na válečné škody jest v nynější době vyčerpán. O možnosti získání dalšího úvěru jedná ministerstvo vnitra s ministerstvem financí. Jakmile bude znám výsledek tohoto jednání, uveřejníme o tom zprávu ve Věrné stráží.

Dotaz:

Účastnil jsem se I. odboje v letech 1914—1918. Písemných dokladů o tom nemám, ale mám na to svědky. Jak mám postupovati, aby mně byl přiznán charakter legionáře?

Odpověď:

Obratě se s touto záležitostí na ministerstvo národní obrany, kancelář čs. legií v Praze. Žádost doložte podrobným místopřísežným prohlášením svědků. Podpisy svědků nechte ověřit na MNV místa jejich pobytu.

Dotaz:

Jsem válečným invalidou a pobírám měsíčně 500,—Kčs z titulu invalidního důchodu. Chtěl bych jít pracovat a rád bych věděl, zda mně důchod nezanikne.

Odpověď:

Na důchod od Státního úřadu pro válečné poškozence přijetí zaměstnání vlivu mít nebude. Budete jej dostávat pravidelně dál.

Fond pro vybudování pomníku obětem Č. Malína

Na svatbě sl. Libušky Juhové s p. Alexandrem Havelkou v Zaloňově byla provedena z podnětu br. Jar. Chudobý sbírka na účel vybudování pomníku obětem Českého Malína.

Komise pro vybudování pomníku malínským mučedníkům srdečně děkuje všem štedrým dárcům a mladým novomanželům upřímně blahopřeje.

Antonín Špatenka

34. pokračování

Průkopnická vesnice

Npor. Antonín Valenta z Moskovštiny, devatenáctiletý velitel praporu automatčků, hrdina bojů o Duklu, padl u Lipt. Sv. Mikuláše.

Téměř tři dny zdrželi se ruští partyzáni v Moskovštině. Pak je hospodáři vybavili potravinami a potřebnými věcmi a oni odjeli později směrem k jihu.

Hřmění děl se však již pomalu přibližovalo a také se objevovala první ruská bombardovací letadla. Vesničané radostně na ně pohlíželi a přáli jim hodně úspěchů. Sledovali stále zprávy o tom, jak Němci ustupují z východu a to nejen na některých místech, ale po celé šířce fronty.

Němci stále utíkali, ale přece si nedali ujit příležitost, aby se alespoň nemstili na civilním obyvatelstvu.

Rudá armáda přibližovala se již k Rovnu. Děla byla nyní zřetelně slyšeti až do Moskovštiny a dunění nepřestávalo. Ženy s dětmi se modlily, aby již ta hrůza války skončila a aby jejich milovaná vesnička byla alespoň tentokrát ušetřena.

Tato válečná vřava působila nejhůře na děti. Bály se ve stavení a večer nikdy nechtěly spat. Raději s rodiči vysedávaly, neboť se bály tmavé noci. Jedno děvčátko, jakmile se stmívalo, obléklo se do kožšuku a nenápadně se vytratilo ze světnice. Rodiče ho hledali, až nakonec jej našli ve chlévě, kde spalo pod žlabem, zahrabané ve slámě. Když jej matka vzbudila, plakalo, aby ji tam nechali, že se doma bojí.

Větší děti byly již tak odvážné, že chodily spát do stohu za zahradu, ačkoliv byl ještě mráz.

Na frontě zatím Němci stále ustupovali a ani se již do vesnic neodvažovali. Jen po státní silnici Luck — Dubno bylo slyšeti nepřetržité ustupování německých motorizovaných oddílů.

Jednoho rána ozývaly se velké výbuchy směrem od Lucka, které trvaly celý den. Ruská letadla plánovitě shazovala bomby na německou základnu. Před večerem se již vědělo, že Němci museli opustit město Luck a ustoupit směrem na Dubno.

Zaútočili na ně hlavně ruští partyzáni, kteří jim vpadli do týla a zmocnili se tak záhy všech důležitých vojenských objektů.

Boj z Lucka přenesl se pak na okolí Dubna a Mlýnova. A opět za pomoci partyzánů zatlačili Rusové Němce, takže se dostali až za řeku Ikvu a Stýr.

Udatné ruské jednotky vítězně a s úspěchem pochodovaly Volynj a zavítaly i do vesnice Moskovštiny. Nepopsatelné nadšení a provolávání slávy bylo nekončné. Hospodáři i hospodně pomáhali jak mohli ruským vojákům s opravdovou láskou.

V několika dnech tuhých bojů podařilo se Němce zatlačit tak, že Rudá armáda mohla přepravit se přes řeku Stýr. Všechny vesničky si oddychly a v Moskovštině dostali vesničané od Rudarmějců různé časopisy, ve kterých se mnoho dočetli.

Por. Václav Tůma, tankista, padl u Moravské Ostravy.

Především ale získali přesnější zprávy o čs. voj. jednotce v SSSR, o gen. Ludvíku Svobodovi, o bitvě u Sokolova, pod Kyjevem, u Bílé Cerkve, dále o hrdinovi Jarošovi a o jiných vynikajících bojovnících.

Vesničané byli nedočkaví a proto vyslali jednoho muže do Rovna, aby vyzvěděl přesné informace. Ten radostně se vracel a sděloval, že co nejdříve přijede český štáb do Rovna.

Všichni muži z vesnice se pak radili, staří i mladí, že i oni vstoupí dobrovolně do armády a tak půjdou i oni pomáhati k osvobození své vlasti.

Tu však mezitím ruské úřady počaly prováděti všeobecnou mobilisaci a tak také v Moskovštině v hasičské budově prováděn byl odvod mladých hochů, jak Ukrajinců, z Bojarky, tak Čechů z Moskovštiny. Všichni byli podrobeni důkladné lékařské prohlídce. K odvodu hlásili se však i starší muži, které ale Rusové od-

mítli s poznámkou, že o nich musí rozhodnouti český štáb v Rovně.

Odvedení hoši dostali pak příkaz, aby se do dvou dnů připravili a dostavili se do Rovna. Této příležitosti použili pak i ostatní muži i docela starší a rozhodli se, že pojedou do Rovna a budou se dobrovolně hlásit u českého štábu.

Dne 17. března 1944 časně z rána vyrazilo několik povozu z Moskovštiny, na kterých seděli odvedení i ostatní mužové. Ženy je doprovázely až za vesnici a jejich mávání šátky, ale i pláč, nemělo konce.

Muži však jeli s veselou myslí. Ani tentokrát nezapomněli si s sebou vzít svoji vesnickou kapelu, která jim po celou cestu vyhrávala.

Když přijeli do Rovna, byli rozděleni Češi zvlášť a Ukrajinci také zvlášť. Právě toho dne přijel navštívit český štáb generál Ludvík Svoboda. Tu teprve nastala radost všech Čechů, když uviděli muže, který se ujal velení českých dobrovolníků, za osvobození Československé republiky.

Není možno vylíčit radost všech volyňských Čechů, když zjistili, že budou zařazeni do čistě českých jednotek a budou mít tak příležitost jít osvobozovat svoji vlast.

Hlavou proběhly jim vzpomínky na rodiče, nebo prarodiče, kteří je stále nabádali, aby nikdy na svoji vlast nezapomněli a kdykoliv bude jich jejich vlast potřebovat, aby ji šli bránit.

Zde se jim naskytla příležitost splnit svůj slib, který předkům dali.

Tak tedy nastoupili všichni dobrovolníci k lékařské prohlídce, po které byli zařazeni podle potřeby do různých útvarů dělostřeleckých, kulometných, průzkumných a podobně.

Stalo se, že komise při lékařských prohlídkách nechtěla přijmouti muže starší 55 let do armády a nabádala je, aby se vrátili na hospodářství a pomohli svým ženám na statcích. Leč žádný domů zpět nechtěl.

Tak hned po prohlídce nastalo cvičení všeho druhu. Volyňští Češi ze všech vesnic přicházeli s hudbou do Rovna a stále se hlásili další. Pokračování.

Npor. Václav Linha, mladý a nadějný důstojník, tragicky zahynul po projití peklem Dukly 14. června 1946 při odstraňování min na Slovensku.

Dějiny české Volyně

30. pokračování

Dr. J. Folprecht

Z poměru, který se postupně vyvíjel mezi Ukrajinci a Čechy a který byl stále přátelštější, je vidno, že česká práce ve prospěch pracujícího lidu, byla tomuto lidu prospěšná dokonce i do té míry, že cizí pozorovatelé mohli právem usouditi, že ukrajinský lid volyňský se blíží svým blahobytem i kulturou k lidu českému, jenž obojí tyto prospěchy na Volyni přinesl.

To je nejlepší důkaz správné české práce na Volyni.

Kdo působil nedůvěrou?

Podle stati Křížanovského, byla to pravoslavná církev, nespokojená s jednáním oficiálních ruských činitelů v otázce české na Volyni. Tito uznávali práci českou ve všech směrech a nenapadlo jim mluvit o obětech, které přinesla vláda Čechům, nýbrž která jejich zásluhy uznávala a oceňovala. A byla blahovlnná k nim až do doby, kdy Čechové ukázali, že nemohou se sjednotiti ve věcech náboženských.

Že požadavek tento měl hlubší důvod státní, je věc vysvětlitelná a pochopitelná i z toho důvodu, že Čechové byli na Volyni živlem vynikajícím.

Čechové také prý zklamávali Rusy svým katolictvím, svým náboženstvím. Nevěřili se prý do svého okolí: doma prý zdaleka nejsou takovými katolíky, čímž se přibližují k Polákům. Jen na povrchu českých mas se jeví boj strany staročeské, která se kloní k Polákům a ke katolicismu, proti straně mladočeské, která se obrací k Rusku a k odkazům svatých Cyrila a Metoda. Jejich náboženské citění je prý velmi slabé: jsou prý nábožni bez rozličných forem náboženských, proto prý se mohou přikloniti k náboženství silnějšího.

Vidíme, jak se tu setkávají různé, protilehlé, nechápající názory na Čechy. Psychologie česká zdá se po stránce náboženské i knězi pravoslavnému velmi složitá, nerozumí jí. a

přece ji považuje za věc, která nestála za „obětí“ ruskou, poněvadž není prý dost pevná vnitřně.

Na Volyni, která mnoho zakusila polonismem a katolicismem, Čechové po stránce náboženské nejsou prospěšní.

Aby se ukázalo, že ruská vláda podstoupila určité oběti vůči Čechům a že český prospěch na Volyni je pouze taliřem čochovice, ukazuje se k tomu, že Čechové rádi pohošťují vládní hosty, aby se jim zalichotili, že vyvěšují „svaté“ obrazy jakéhokoli druhu, jen aby prokázali své city náboženské, že si příbytky ozdobují hlavami carské rodiny; jsouce blízko rakouských hranic, odebrávají české časopisy, knihy, ozdobné i užitečné předměty, nástroje, stroje, potřeby z Čech, dávají vychovávat své děti v Čechách... tyto výtky a poznámky zacházejí do absurdnosti a svědčí o naprostém zmatku lidí nepochopivších ani národnost, ani lidovost, ani náboženství.

Ruskými politickými i náboženskými plány byla na Čechy uvalena nepřekonatelná břemena. Oni cítili, snad mimo Oliče, pouze břemena fysická, která těžko zvládali. Veliká většina jich nemohla vůbec pozorovati, že tato fysická břemena je také zkrušují a také jejich povzdechby byly jen občasným znakem toho, že byli vnějšími okolnostmi vtaženi do úkolů, které pro ně byly neúnosné.

Odolnost trvá.

Ruští úředníci dobře věděli, že Čechové vynikají nejen nad domácí obyvatelstvo, nýbrž i nad kolonisty; značně vysoko nad německé. Uvážme-li při tom, že tehdejší Rusko mělo veliký zájem o Německo a že politika i hospodářství německé byly jim v mnohých věcech vzorem a že i mnozí politikové a úředníci, dávající směrnice v Rusku, byli Němci, svědčí to o značné objektivnosti, jestliže kolonisté němečtí, starší a také bohaté už za Kateřiny II privilegovaní, nemohli

býti stavěni svým významem před kolonisty české.

Nepřilíš veliký komplex půdy české na Volyni v r. 1921 45.409,6 ha (na jednu rodinu 1,8-1,9 ha půdy), mohl vynešti předpoklad, že se Čechové brzy zproletarisují množstvím bezzemků, jak tomu bývá často i u osadníků. Nestalo se tak a pokud už nebylo lze nabývatí půdy nové a přebyteční synové rodin nemohli zakládati vesnice nové, jak se dalo ještě na počátku století, učila se mládež mnohým řemeslům a přecházela k živnostem.

Tato péče o dorost, která jest stupněm dalším, mnohem vyšším vykonáním povinnosti nejen k sobě, nýbrž k celé zemi, jeví se v té době blížící se ke konci století neocenitelným vzorem, pro který můžeme imputovati správě ruské při veškeré neprozíravosti tehdejší ruské politiky správné porozumění pro Čechy. Proto ani těžká česká doba Čechů volyňských, od konce let osmdesátých po malou revoluci Gaponovu r. 1905 nezasadila Čechům na Volyni nijak rozhodnou ránu ani po stránce hospodářské, ani národní. Jistá skleslost se tu projevila: nastal určitý kulturní úpadek, vzrostl alkoholismus, i na gramotnost působil nedostatek škol, rozleptávalo se rodinné i vespolní soužití, ale obecná odolnost proti zlu trvala.

Že složka moci státní nebyla tak hrozivá jako církevní, je viděti předně z toho, že jakmile Čechové se přihlásili, ať dobrovolně či nedobrovolně k pravoslaví, oslabil se ihned tlak na hmotnou existenci volyňských českých sedláků, kteří po mnohaleté tvrdé zemní práci měli věru dosti sečinných, ba i krveprolitých vztahů k zemi, jejímž byli tvůrci.

Pokračování

Popisy českých osad na Volyni — Martinovka

Jiří Hofman

3. pokračování

Dne 28. září 1930 v den Sv. Václava byl kostel vysvěcen biskupem Adolfem Szelažkiem za ohromné účasti věřících, duchovenstva a představitelů úřadů. O stavbu se nejvíce zasloužili, kromě faráře, Vladimír Vik z Hrušvice, který za vlastní peníze pořídil hlavní dveře, Gustav a Aloisie Bačovští z Martinovky darovali peníze na zakoupení všech dvanácti velkých oken a i ostatní členové nešetřili svých sil a peněz. Později Jan Míla zakoupil velký zvon, který byl také přivezen do vlasti. Kostel i farnost byly zasvěceny Sv. Václavu, patronu České země.

V období mezi dvěma válkami se do staré vlasti neodstěhoval nikdo. Zato do zámoří odjelo několik rodin a to postupně počínaje rokem 1932. Byli to: 1. Stanislav Kopecký, do Kanady; 2. Josef Parfajt, do Argentiny; 3. Josef Dvořák, do Kanady; 4. Rudolf Dvořák, do Kanady; 5. Josef Kovář, do Argentiny.

K vystěhovalectví je vedly pohutky čistě hospodářské, byla to reakce na těžkou hospodářskou situaci v době krise. Snad to bylo u některých tušení zlých časů, které na Evropu čekaly.

V těžkých předválečných letech byl jsem ještě studentem. Měl jsem nějaké řízení v kanceláři ředitele ústavu. V kanceláři byla jen tajemnice, která se mnou záležitost vyřídila. Při odchodu jsem se setkal s ředitelem ve dveřích. Zavolal mne zpět (věděl, že jsem Čech) a řekl slavnostně: konečně německá vojska pochodují do Sudet, maďarští vojáci obsazují části Slovenska a pochodují k našim hranicím a my také dostaneme to, co nám právem patří. Ředitel byl stoupenec Beckovy politiky vůči Německu, antisemita, který své názory velmi často projevoval během vyučování.

Zcela jinak mi sdělil obsazení Sudet jiný Polák, který, ač byl policistou, nebyl zaslepeným člověkem

a již tehdy mi řekl, že za tuto Hitlerovu „pomoc“ Polsko bude těžce platit. Jedním z nezfanatisovaných Poláků byl náš profesor národního hospodářství a hospodářského zeměpisu, který při vyučování komentoval obsazení Československa slovy: „Slovanské vlády se dopouští dějinné chyby. Kdyby se všechny slovanské státy spojily, pak by se pod vedením Sovětského svazu tento 300 milionový blok nemusel bát žádných Hitlerů a podobných agresorů.“ Je příznačné, že pro tohoto profesora — odborníka evropského jména — nenašlo se v Polsku lepší místo, kde by se jeho vědomos-

ti, schopnosti a zkušenosti daly lépe uplatnit.

Zprávu o obsazení Československého pohraničí Ukrajinci přijali někteří lhostejně, někteří s tajnou radostí (nacionalisté, kteří si od Hitlera mnoho slibovali), mluví o Poláků jest dáno uvedenými příklady. Další případ uvádím pro příklad, do jaké situace se může duchovní dostat, když z kazatelny dělá politickou tribunu. V hrušvicke farnosti tehdy působil katolický kněz, Polák Wiszniewski. Na pohled dobrý, spořádaný, rozumný člověk do té doby, než přišlo obsazení Československa. A tu pan farář k těm různým heslům „Čechy na písky“ a „pořezat Čechy“, kterými po nás v této době zfanatisovaní hlupáci velmi často pokřikovali, přidal také svou trošku. O nedělním kázání, v kostele, který vybudovaly české obce a tedy pilně české ruce sháněly na něj prostředky, si pan farář tak politicky zařechnil, že v protičeském řečnění našel k závěru, že „Hitler je člověk poslaný od Boha, ať ho božská ruka na jeho cestě doprovází“. Prosím, v českém kostele, před českými farníky! Později, když hrozilo nebezpečí německo-polského konfliktu, zase hořekoval, že „Hitler je satan v lidské podobě“.

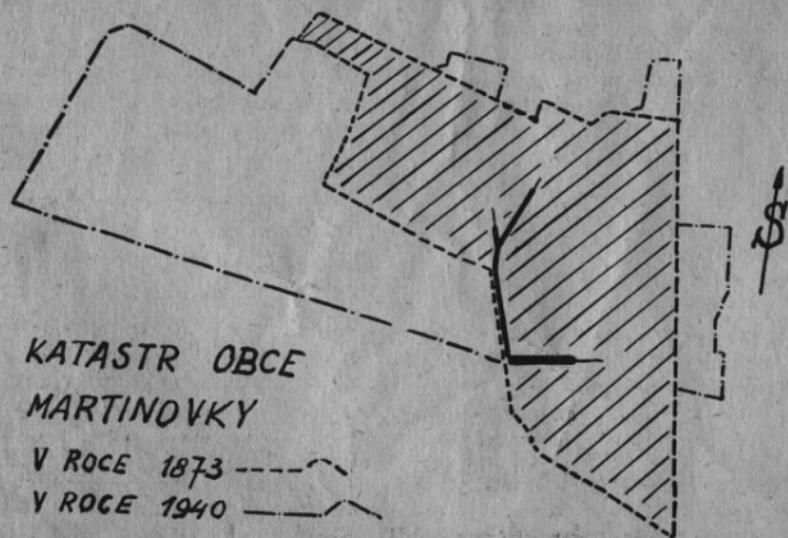
Pokračování.

KROMĚ TOHO V KATASTRU:

	POLÍ	LESŮ
1. HRUŠVICE	9-	
2. NOVOSILKY	15-	
3. PEREDILY	36	
4. VARKOVICE	8-	
5. ŽORNOV	11-	28-
CELKEM	38,6	36-

CELKEM MARTINOVSKÝCH
POLÍ, LESŮ, LUK A NEUŽITKŮ
421 + 74,6 = 495,6 ha

Dukelští bojovníci ve Strojeticích na Podbořansku v čele pokroku na vesnici

Hlas revoluce, týdeník SBS, přinesl v posledním čísle ze dne 18. října 1950 tento článek o životě a práci našich krajanů, bojovníků za svobodu, ve Strojeticích na Podbořansku.

„Přijeli jsme navštívit bojovníky od Dukly, kteří tu jsou usídleni, členy naší jednoty, která tu od letošního roku pracuje samostatně po rozdělení. Jenom 18 členů, ale je to kolektiv tak bratrský a aktivní, že by mnoha početným jednotám mohl být vzorem. Ani věkové rozdíly neruší jeho pracovní elán a souhru. Vedle mladých bratrů, jako je jednatel Vladimír Horák, pokladník Antonín Čapek, sociální referent Alex Záček, táta dvou mladých rátolestí, uplatňuje se v jednotě a její budovatelské a kulturní průkopnické činnosti i bojovníký duch bratrů středního věku, jako je na př. bratr Václav Cupal, předseda jednoty a bratr Josef Strych. Ale máme tu ještě velmi čilého a činného stařešinu jednoty, účastníka rusko-japonské války a obou světových válek, 67letého bratra Sergěje Chomického, na němž sice pohnutý život a těžký osud jeho rodiny zanechal stopy, ale nezlomily ho. Z bohaté studnice svých vědomostí a zkušeností stále ještě rozdává mladším a účinně přikládá ruce k budovatelskému dílu.

O záslužné kulturní činnosti našich bratrů ze Strojetic jsme již psali. Mladí i starší bratři, všichni zemědělci, obětavě pracují na svém divadelním kroužku, s nímž podnikají zájezdy do okolních obcí. Nyní nastudovali hru „Pasekáři“, k níž činili přípravy i v době nejpilnějších zemědělských prací, o žních. Po těžké práci v polích našli v sobě vždycky ještě tolik nadšení, obětavosti a kázně, že do půlnoci konali divadelní zkoušky. Všechny rekvizity si nashromáždili a pořídili sami, učí se od zkušených divadelních a ochotnických režisérů a věnují se kulturní činnosti s neobyčejným zápallem a vážností. Výtěžky svých divadelních představení chtějí věnovat na postavení pomníku, uvažují však i o jiném použití, aby podporovali světový boj o mír, neboť na svých tělech poznali ničivost imperialistických válek.

Tak na př. mladý bratr Horák má do dneška náboj v plících a rozstřílenou nohu, rovněž mladý bratr Antonín Čapek si odnesl z války nedoslýchavost a bratr Chomický, jemuž z celé rodiny zbyly vedle stařenky ženy jenom dvě vnučky, školačky. V první válce, v níž také sám bojoval, pozbyl jednoho ze synů. Poslední válka ho oloupila o druhého, plameného vlastence, který se mohl válce vyhnout a sloužit sovětské zemi jinak, ale přece chtěl se zbraní v ruce hájit sovětskou proletářskou vlast a českou vlast svých slezských předků, kteří jí před 100 lety musili

opustit a usadit se na Volyni. Tento syn Vladimír byl v posledním roce míru, 1938, účastníkem všesokolského sletu v Praze a nemohl zapomenout na silné dojmy, které si z něho odnesl. Jak by se nechopil zbraně na obranu SSSR i ČSR proti fašistům? Těsně před jeho dobrovolným odchodem na ruskou frontu jej ztýrali v otcovském domě benderovci, kteří přepadli dům a vyplenili jej do posledních bot, které zuli s nohou Chomických. A sám otec Chomický? Pět hodin musil sedět bez hnutí se 17 sousedy z obce nad vlastnoručně vykopaným hrobem, a za nimi střežili každý jejich pohyb esesáci s granáty v rukou, aby — až se nabaží podívané — smetli nešťastníky do hrobu. Jen čirou náhodou unikli smrti. Ale bratr, synovec a mnoho jiných příbuzných Chomického žije už jen v jeho poměti jako oběti strašné zločinné války proti Sovětskému svazu a malým národům. A podobné otřesné zkušenosti jsou vepsány v paměti všech těchto bojovníků od Dukly, kteří se vrátili do staré vlasti, aby milovali a obdělávali její půdu a bránili ji a svoje rodiny, i svou kulturní a budovatelskou práci před každým, kdo by je chtěl zločinně zničit.

To všechno, poznání velké socialistické země, strašné zkušenosti z války, rozpoutané německým nacismem a živěné světovým imperialismem, to je vede k tomu, že jsou průkopníky pokroku na vesnici, budovateli šťastné socialistické budoucnosti a odhodlanými obránci míru.

Zde ve Strojeticích, kde je 48 zemědělských usedlostí, osídlili asi polovinu z nich Češi z Volyně a polovinu Češi-bezzemci z vnitrozemí. Mají dohromady, na 450 ha orné půdy, z toho 50 ha chmelnic a 40 ha řepných polí. Našich sedmáct bratrů z SBS dalo již r. 1948 podnět k založení strojního družstva a vytvořili přípravný výbor pro jednotné zemědělské družstvo, do něhož se přihlásilo celkem 33 rolníků. Naši bratři chtěli zřídit již od počátku družstvo III. typu, a když ostatní zemědělci trvali na I. typu, nanejvýše však byli ochotni přejít na II. stupeň, naši bratři to odmítli a teprve valná schůze letos po žních jim dala za pravdu a bylo přikročeno k ustavení řádného družstva III. typu, do něhož vstoupili všichni hospodáři v obci. Vytvořil se nový výbor, v němž naši bratři opět zaujali vedoucí funkce. Předsedou je Ladislav Braun, který není příslušníkem SBS, místopředsedou je náš bratr Josef Strych, účetním družstva je br. Václav Cupal, pokladníkem bratr Ant. Čapek a členem výboru je i náš br. Chomický.

Meze mezi pozemky strojeticích hospodářů zmizely a místo nich tu jsou velké lány a jeden velký pra-

covní kolektiv, který nastoupil cestu k šťastné budoucnosti. Společně budou budovat a rozšiřovat svůj blahobyt ku prospěchu celé obce a republiky. Zemědělský plán jim určil výsadbou nových 12 ha chmelnic, z nichž 5 ha musí být připraveno již do února příštího roku. Je tu 150 dojníc a 41 koní, pro něž je nutno vybudovat společně stáje. Starost o živočišnou výrobu připadne jako lidovému zooteknikovi bratru Burešovi. O zvýšení výnosnosti rostlinné výroby bude pečovat jako družstevní agronom br. Čapek. Všichni tři, s účetním JZD br. Václavem Cupalem, budou pro svou odbornou činnost v družstvu zvláště vyškoleni. A vítají to jako přínos k zemědělskému sebevzdělání a jako závazek k JZD, v němž převzali odpovědné povinnosti, které jsou odhodláni vykonat s největší svědomitostí. Také my máme velkou důvěru ve schopnosti těchto bratrů, poněvadž jsou vrozeně inteligentní a jejich bojovníká sebekázeň je pro ně nejlepším doporučením. Na této cestě je budou sledovat i jejich ženy, které připravují co nejrychlejší provoz družstevní prádely.

Družstvo má velkou výměru půdy, na níž kultura chmele a řepy si vyžádá poměrně mnoho pracovních sil ve špičkových údobích. Bratři jsou však přesvědčeni, že obtíže jim pomůže zdolat patronát SNB z Krýr, který jim vydatně pomáhá v prvním období počátků jejich JZD. Bude také zapotřebí, aby se zlepšila práce traktoristů státní strojní stanice z Jesenice, odbočka Krýry, která letos nebyla uspokojivá. Bratři však věří, že i ve státních strojních stanicích půjde vývoj vpřed a časem bude dosaženo dokonalé pracovní souhry mezi pracovníky SSS a JZD.

Ke cti členů naší jednoty ve Strojeticích, jejíž jediný nezemědělský člen, bratr Antonín Šiha, je jako dělník ČSSZ v Podbořanech zapojen do socialistického soutěžení na závodě ke cti těchto bojovníků-budovatelů je nutno ještě podotknout, že pomýšlejí i na to, jak by kulturně pomohli práci našich jednot v nedalekém okolí, od nichž se svého času osamostatnili pro značnou vzdálenost. Cítí se s nimi přesto bratrsky spojení společným bojovníkým a budovatelským programem, a pokud jim stačí čas, chtějí s našimi bratry z těchto jednot i dále spolupracovat. Toto předsevzetí svědčí o velmi citlivém bratrském vztahu ke spolupojovníkům, zvláště, když uvážíme, kolik kulturní práce již naši bratři ve Strojeticích konají mimo rámec vlastní jednoty a kolik práce a nových starostí je očekává při výstavbě jejich družstva, které vkročí jistě co nejdříve mezi vzorná, aby v soutěži JZD proslavilo pověst bojovníků za svobodu jako budovatelů v přední linii socialismu.“

U příležitosti desátého výročí odchodu do Rudé armády, vzpomínáme památky našeho drahého bratra Jaroslava Šulce, nar. 17. září 1918 ve Volkově na Volyni. Konal své vojenské povinnosti na Dálném Východě a od r. 1941 se stal nezvěstným.

Drahý Jaroslave, vždy s láskou na tě budeme vzpomínat a prosíme všechny známé, aby vzpomněli s námi.

Tiskový fond SČzV

Dostali jsme od okresní odbočky SČzV v Bílovci tento dopis:

„Okresní odbočka Svazu Čechů z Volyně pro okres Bílovec se sídlem v Jistebníku n. O. Vám zaslala 1.000,- Kčs na tiskový fond SČzV k udržení časopisu Věrná stráž. Je bezesporu v našem zájmu, abychom si udrželi náš volyňský časopis, který nás nejen informuje o našich společných problémech, ale přináší mnoho zajímavých i poučných zpráv a spojuje naši velkou vol. rodinu. Proto jej při každé příležitosti propagujeme, vybízíme k placení předplatného a rovněž členských příspěvků pro Svaz.“

Částku, kterou Vám současně poukazujeme, věnovala skupina volyňské mládeže z naší odbočky. Přejeme Vám mnoho zdaru v další práci pro náš společnou věc a srdečně krajan-sky zdravíme.“

Odbočka SČzV v Jistebníku n. O.

Děkujeme ze srdce pracovníkům odbočky i milým dárcům za pochopení a vyzýváme i další odbočky k následování tohoto příkladu.

Z odbočky Svazu Čechů z Volyně - Šternberk

Předpokládáme, že jsme již dosti informovali naši volyňskou veřejnost o tom, že budujeme v Uničově důstojný památník našim drahým padlým, volyňským hrdinům z II. světové války. Tímto článkem chceme jenom doplnit naše informace, komu osobně jest náš pomník věnován a která jména budou na něm vyryta.

Památník jest věnován předně padlým v boji za osvobození Československa z fašistické okupace a za druhé i těm, kteří zahynuli mimořádnými poměry v době války, t. j. při bombardování měst, od zlotřilých, krví potřísněných rukou Němců, banderovců a podobných band, kteří znásilňovali právo a lidství v letech 1939 až 1945. Jména jsou umístěna po obou bočních stranách památníku. Nahore — padlí v boji a pod nimi — padlí následkem mimořádných poměrů. Padlých v boji je 59 osob, a zahynulých mimořádnými poměry 31. Jsou to vesměs členové rodin volyňských Čechů usídlených v okrese Šternberském.

Padlí v boji jsou podle obcí:

Hlinsko: Danda Václav, Červinka Václav, Horn Václav, Hluchenko Vasil, Jeníček Václav, Kačer Vladimír, Kafka Jan, Maulis Josef, Nosek Jan, Novák Štěpán, Olič Jan, Pavlíček Josef, Průšek Josef, Pekárek Emil, Ptáček Antonín, Procházka Josef, Roušar Josef, Říha Alexandr, Svoboda Josef, Šeretuk Antonín, Vořech Josef, Valenta Václav, Vozenílek Josef, Zahrádka Leon.

Hnidava: Albrecht Rostislav, Petelák Petr.

Kvasilov: Janza Vladimír.

Miluše: Husák Vladimír, Chromý Vladimír, Štech Josef.

Různé zprávy

Na stavbu pomníku padlým ve Staňkovicích přispěli dalšími dary tito krajané: Naďa Drvotová, Tvršice, 1.000,— Kčs, Marie Vašková, Velká Vrbice, okr. Toužim, 700,— Kčs, Jaroslav Styblík, Staňkovice, 1.000,— Kčs, Růžena Styblíková, Staňkovice, 1.000,— Kčs, Josef Burda, Staňkovice, 500,— Kčs, František Miler, Tvršice, 1.000,— Kčs.

Jednota SBS Staňkovice—Tvršice srdečně děkuje všem štedrým dárcům.

Ředitelství Vyšší školy výživy v Žatci upozorňuje, že bude opět uspořádán pro ženy a dívky šestiměsíční kurs pro vedení domácnosti. Vyučuje se: vaření, konzervování ovoce a zeleniny, přístřihování a šití prádla a ša-

Ozerany: Hlaváček Josef, Píček Václav.

Omelany: Krauz Josef.

Podcurkov: Lhoták Josef, Lhoták Emil, Likovský Vladimír, Ráže Josef, Svoboda Josef, Tichý Josef, Vlček Petr.

Podlisky: Schovánek Antonín.

Ulbárov: Dlouhý Vladimír, Hybler Vladimír, Jonáš Antonín, Jonáš Josef, Jonáš Václav, Jonáš Václav, syn Vladimíra, Kettner Emil, Naumenko Vladimír, Polivka Václav, Rezáč Václav, Šantora Josef, Tomín Josef, Vacek Jaroslav, Vondráček Alexandr.

Zdolbunov: Krovský Vladimír.

Zahynulí mimořádnými poměry:

Hlinsko: Mastný Metoděj, Procházka Josef, Procházka Emil, Pivovárček Vladimír, Pivovárčková Marie, Pivovárčková Jiřina, Otmar Jiří, Otmarová Olga, Tarnavský Jan, Umlaufová Anna, Valenta Vladimír, Pivovárček Miroslav.

Boholuby: Zacharčuk Alexandr, Miluše: Chromý Cyril, Kaláš Josef, Mišňák Mikuláš, Rak Václav.

Ozerany: Dragoun Josef.

Podcurkov: Bohuslav Antonín, Danda Josef, Dregerová Pavlína, Dregerová Věra, Effenberg Vladimír, Kocourek Václav, Kocourková Anna, Švejda Josef.

Ulbárov: Krejčí Vladimír, Kudrna Josef, Laurin Josef, Rezáč Josef.

Těmto všem osobám, umístěným na našich obou seznamech slouží naše nehynoucí vzpomínka zvěčnělá v podobě pomníku, který bude sloužití upomínkou našemu i budoucím pokolením. Zůstaniž jim naše vděčnost trvalou!

*

tě, přešívání a jiným odborným předmětům. Kurs začíná 1. listopadu 1950 a končí 30. dubna 1951. Pro své časové umístění je návštěva kursu umožněna hlavně venkovským ucha-zečkám. Ústní nebo písemné přihlášky přijímá ředitelství Vyšší školy výživy v Žatci, Leninova 1353.

Malý oznamovatel

Koupím rodinný domek ve vnitrozemí pro čtyřčlenou rodinu.

Kalinský Leon, Oslovce 10, p. Perštein u Kadaně.

Krup Motel, syn Abrahama, Jaffa, Str. 14 N 17 a, Izrael, pátá po Václavu Skalském a Josefu Samcovi z Dembrovky u Hrušvice na Volyni. Jmenování nechť se ohlásí buď přímo nebo na SČzV.